

Ветеран Чернівецької ревізорської дільниці Георгій МЕЛЬНИЧУК: “Штраф був для пасажира не стільки покаранням, як виховним моментом...”

Голод 1946-47 років у буковинських селах і досі згадують зі страхом. Два жакливі роки пережили не всі сільські трударі. Виростивши хоч і не щедрий, але все ж урожай, селяни у 1946 році залишилися без нічого, бо все врожене важкою працею в цей спекотний рік у людей відібрали за вказівкою влади. Тодішні чиновники, як байдужі гвинтики державної машини, “давали план” хлібозаготівель і не задумувалися, як виживатимуть селяни зі своїми сім'ями. Сільські юнаки були змушені покидати свої родини і їхати до міста з надією знайти роботу чи вступити на навчання, щоб отримати робітничу професію, а з нею і державний харч.

За таких обставин Георгій Мельничук подався в Чернівці зі свого рідного села Веренчанка, довідавшись, що в місті відкрилося училище, де готуватимуть робітників для залізниці.

Хлопця зарахували в групу помічників машиніста паровоза у залізничне училище №1. До початку навчання ще залишалося два місяці, а педагоги на чолі із завучем Борисом Адаменком уже організували майбутніх учнів, залучаючи їх до роботи з підготовки аудиторій та майстерень до навчального процесу. Отож перший набір учнів училища готував навчальну базу своїми скромними силами. А в 1947 році відбувся перший випуск в училищі, і його вихованці здобули залізничні професії помічника машиніста, слюсаря з ремонту паровозів і вагонів, поїзних вагонних майстрів.

Георгій Мельничук отримав атестат помічника машиніста з відзнакою і вже

подумки уявляв себе в кабіні паровоза, як враз за один день усе перемінилося. В розпорядженні управління трудових ресурсів СРСР було сказано: “Відмінників, що закінчили училище, скерувати на навчання в Московський технікум залізничного транспорту”.

– Вчитися в Москві на той час було привабливо і престижно, – згадує Георгій Іванович, – але в селі залишалася мама та два брати, які гостро потребували матеріальної підтримки. Вислухавши мої життєві аргументи, керівництво скерувало мене до паровозного депо Чортків. На той час у Чорткові штат паровозних бригад вже був сформований, тому начальник депо запропонував мені роботу в ремонтному цеху. Моя надія працювати на паровозі танула, наче перший сніг.

У свої 19 років Георгій вирішив поїхати до Львова, в управління залізниці, де намагався довести своє право працювати на локомотиві. Тут випадково зустрів старшого ревізора фінансової служби Павла Ряскова, який запропонував йому роботу контролером-ревізором пасажирських поїздів Тернопільського відділку. Не довго думаючи, Георгій погодився на цю роботу, не знаючи достеменно, якими будуть його обов'язки. Після війни Тернопіль ще лежав у руїнах, місто тільки-но почало відбудовуватися, тож про житло для приїжджених годі було й мріяти. Тому Георгій Мельничук віднайшов квартиру в Чорткові: звідти було близько і до роботи, і до рідної Веренчанки. Стажувався півмісяця, за цей час набрався досвіду у нелегкій професії. Перевіряв пасажирські поїзди на дільницях Львів-Тернопіль, Тернопіль-Проскурів (теперішній Хмельницький). Так минули шість років напруженої роботи ревізором у Тернополі, а в 1953 році Георгія перевели на Чернівецьке відділення. Чернівецька дільниця була не менш напруженою: безбілетні пасажири в приміських поїздах та потягах далекого сполучення, перевезення багажу вагою понад тарифну норму тощо – усе це перевіряли ревізори-контролери. Штрафні санкції за ці порушення були на той час відчутною статтею доходу залізниці.

На Львівській залізниці було 6 дільниць ревізорів-контролерів, за результатами роботи Чернівецька дільниця була найкращою. Група ревізорів у складі 10 осіб давала на рік понад 25 тис. карбованців додаткових надходжень. Завдяки принципам доходу до роботи особистий внесок Георгія Мельничука складав 25-30%

штрафних надходжень від цієї суми.

Із 1980 року Георгій Мельничук уже працював ревізором-інструктором, але не припиняв перевірок пасажирських поїздів.

– Чи легко було працювати ревізором? – запитую у Георгія Івановича.

– Це була нелегка, але водночас відповідальна робота, – відповідає Георгій Мельничук. – Ревізори насамперед намагаються закликати пасажира до порядності. Були часи, коли це “виховання” було надзвичайно корисним і важливим.

Понад півстоліття віддав Георгій Іванович роботі ревізора, у його трудовій книжці 35 записів про заохочення за сумлінну роботу. А найдорожча і найпам'ятніша нагорода за працю – знак “Почесному залізничнику”, який у квітні 1970 року йому вручив начальник Львівської залізниці Григорій Богданович.

Георгій Іванович пишається своєю залізничною родиною: виховав трьох синів – Юрій Георгійович працює провідником у пасажирському вагонному депо Чернівці, його дружина Світлана – квитковий касир вокзалу станції Чернівці. Багато років праці віддала магістралі берегиня родинного вогнища сім'ї Мельничуків – дружина Георгія Івановича Михайлина Костянтинівна, яка теж обслуговувала пасажирів у квиткових касах вокзалу.

Стрімкою життєвою течією у голови залізничної династії Мельничуків збігли 84 роки. Та в його очах іскриться радість, бо гідно проніс через роки повагу до праці і до людей, любов до рідних і близьких.

Дмитро ЛЕВИЦЬКИЙ, м. Чернівці
На фото: Георгій Мельничук, 1965 рік

▼ НЕ ЗГАСНЕ ПАМ'ЯТІ СВІЧА

Пам'яті колеги і керівника Олега Барабаша

20 вересня виповнився рік, відколи перестало битися серце нашого колеги, доброго та чуйного чоловіка, кваліфікованого фахівця-керівника Олега Васильовича Барабаша.

Із гордістю в душі і сумом у серці сьогодні ми згадуємо роки спільної праці з Олегом Васильовичем, його мудрі настанови, влучні поради, щирі підтримку. І досі якось не віриться, що він ніколи більше не знайде у свій

кабінет, не привітається з колегами... Наш колектив осиротів без свого керівника, і ця глибока душевна рана ще довго ятритиме серця усіх, хто його знав та поважав.

Бажання стати медиком з'явилося в Олега Васильовича ще в дитинстві, і він втілював свою мрію у життя – став хорошим лікарем. Через роки професійного становлення Олега Васильовича призначили на керівну посаду – він зарекомендував себе хорошим управлінцем, вимогливим і справедливим керівником, людиною, яка дотримується слова. За три з половиною роки на посаді головного лікаря Дорожньої стоматологічної поліклініки за сприяння керівництва залізниці йому вдалося створити нову сучасну стоматологічну поліклініку, оснащену якісною апаратурою. Олег Васильович пишався тим, що в нашій поліклініці лікарі надають найповнішу стоматологічну допомогу – від найпростіших захворювань до застосування найсучасніших методів лікування. Він прагнув і далі вдосконалювати лікувальний процес.

У нього було багато планів, задумів, мрій і сил та бажання їх реалізувати. Та доля розпорядилася інакше...

Із великою вдячністю за все, що зробив за життя Олег Васильович, ми сьогодні молимося за спокій його душі і запалюємо свічки пам'яті... Пам'яті про людину великої душі і невтомної праці, про людину, якої нам так не вистачає і яка завжди житиме в наших серцях...

Колектив Дорожньої
стоматологічної поліклініки

На згадку про друга Миколу Петришина

Першого вересня цього року минуло 40 днів із дня смерті його доброго товариша, колишнього працівника Львівської дистанції колії Миколу Петришина. Свого часу доля звела нас у Львівському інституті політичних наук, де ми разом навчалися із 1989-го року. Микола Мирославович дуже цікавився, вчив і добре знав історію України. Ще у радянські часи у книжкових магазинах він купував історичну літературу, читав, розповідав про прочитане своїм друзям. Із Миколою Мирославовичем завжди було цікаво спілкуватися, адже у вільний від роботи час він читав багато літератури з власної бібліотеки, купував свіжу пресу, любив історичні, науково-популярні фільми про Україну, її народ, художні фільми українського виробництва, хоча сьогодні їх не так уже й багато. А ще Микола Петришин любив свою роботу і друзів, із якими працював.

Минулого року у жовтні Микола Мирославович відзначив 60-літній ювілей, а 21 липня цього року його не стало. Смерть дорогої серцю людини – велике горе для рідних і близьких. Як товариш, друг і хрещений батько його сина Григорія я міг би багато доброго і цікавого розповісти про Миколу Петришина. Із його знаннями, розумом він міг би стати видатним чоловіком, але не ставив цього собі за мету. Завжди був товариський, любив пожартувати, щось цікаве розповісти про життя у місті, в Україні. Хай із Богом спочиває і земля йому хай буде пухом.

Пам'ять про Миколу Петришина, як про друга, товариша, брата, батька і чоловіка, назавжди залишиться у наших серцях. А нам залишається за нього тільки молитися і пам'ятати все добре, що зробив він на цій землі.

Володимир БРЕНЬКАЧ, м. Львів

ЗАСНОВНИКИ:
управління Львівської
залізниці та дорпрофсож
Ресстраційне свідоцтво
КВ № 1252.
Редактор
Ігор ПАРАЩАК
тел. 226-32-97
факс. 226-41-83
Заступник редактора
Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10

Відповідальний секретар
Галина КВАС.....226-25-67
Кореспонденти:
Орися ТЕСЛЮК.....226-32-03
Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65
Дмитро ПЕЛИХ.....226-36-23
Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83
Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34
Коректор Андрій КОСЮРА.....226-37-80
Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80

**Львівський
ЗАЛІЗНИЧНИК**

Адреса редакції: 79000
м. Львів, вул. Гоголя, 1.
E-mail: lz@railway.lviv.ua
ГС ДТГО “Львівська залізниця”
Р/р 260000092670
Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956
ЛФ АБ “Експрес-Банк”

Індекс газети 30223.
Виходить щоп'ятниці.
Тираж 36 696.
Замовлення 1544.
Зверстано у комп'ютерному центрі
редакції газети “Львівський
залізничник”.
Комп'ютерна верстка
Антоня БЕЛЛЯРОВА ..... 226-38-15.
Склад редакційної колегії:
Ігор Парашак, Андрій Везденко, Орися
Теслюк, Галина Квас, Олександр
Гершуненко.

Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції.
Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. При цитуванні посилання на газету “Львівський залізничник” обов'язкове.
Газету віддруковано у “Видавничому Домі “Високий Замок”.